

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD

18.07.2014. godina
Beograd

Kž. III o.k. 1/06

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, kao sud trećeg stepena, u veću sastavljenom od sudija: Milene Inić-Drecun, predsednika veća, Gorana Čavline, Slobodana Rašića, Miodraga Vićentijevića, Dragomira Milojevića, Sonje Manojlović i Slobodana Gazivode, članova veća i savetnika Vrhovnog suda Zorana Popovića, kao zapisničara, u krivičnom predmetu optuženih: AA, koga brani advokat AB; BB, koga brane advokati AV i AG, i drugih, zbog krivičnog dela teškog ubistva u saizvršilaštvu iz člana 114. tačka 1. i 5. u vezi člana 33. Krivičnog zakonika i drugih, odlučujući o žalbama branilaca optuženih i optuženog BB, izjavljenim protiv presude Vrhovnog suda Srbije Kž. I o.k. 2/06 od 26. maja 2006. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, u dane 5. do 9. marta 2007. godine, kojoj su prisustvovali zamenik Republičkog javnog tužioca Oskar Mak, optuženi i njihovi branioци, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe branilaca optuženih AA i BB i optuženog BB i presuda Vrhovnog suda Srbije Kž. I o.k. 2/06 od 26. maja 2006. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Kp. 6/03 od 18. jula 2005. godine, oglašeni su krivim optuženi i to:

- AA:

- zbog krivičnog dela zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS) izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod I i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 5-pet godina;

- zbog krivičnog dela ubistva iz člana 47. stav 2. tačka 4. KZ RS u pokušaju u vezi sa članom 19. kažnjivo po članu 26. Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije (KZ SRJ) izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 1. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina;

- zbog krivičnog dela ubistva iz člana 47. stav 2. tačka 1. i 4. KZ RS kažnjivo po članu 26. KZ SRJ izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 2. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina i zatim ga primenom odredbi o sticaju osudio na kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina;

- BB:

- zbog krivičnog dela ubistva u pokušaju i saizvršilaštvu iz člana 47. stav 2. tačka 4. KZ RS u vezi člana 19. i 22. KZ SRJ izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 1. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina;

- zbog krivičnog dela ubistva u saizvršilaštvu iz člana 47. stav 2. tačka 1. i 4. KZ RS u vezi člana 22. KZ SRJ izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 2. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina i zatim ga primenom odredbe o sticaju osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 28. marta 2003. godine, pa nadalje;

- EE:

- zbog krivičnog dela ubistva u pokušaju i saizvršilaštvu iz člana 47. stav 2. tačka 4. KZ RS u vezi člana 19. i 22. KZ SRJ, izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 1. izreke prvostepene presude i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 13-trinaest godina;:

- zbog krivičnog dela ubistva u saizvršilaštvu iz člana 47. stav 2. tačka 1. i 4. KZ RS u vezi člana 22. KZ SRJ izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 2. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina i zatim ga primenom odredbi o sticaju osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 12. aprila 2003. godine pa nadalje;

- **ŽŽ**, zbog krivičnog dela ubistva u saizvršilaštvu iz člana 47. stav 2. tačka 1. i 4. KZ RS u vezi člana 22. KZ SRJ izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 2. i za to krivično delo ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 24. marta 2003. godine pa nadalje;

- **VV**, zbog krivinog dela ubistvo u saizvršilaštvu iz člana 47. stav 2. tačka 1. i 4. KZ RS u vezi člana 22. KZ SRJ, izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 2. i za to krivično delo ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina;

- **GG**, zbog krivičnog dela ubistva u pokušaju i saizvršilaštvu iz člana 47. stav 2. tačka 4. KZ RS u vezi člana 19. i 22. KZ SRJ izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod II tačka 1. i za to krivično delo ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina;

- **DD:**

- zbog krivičnog dela ubistva u pokušaju pomaganjem iz člana 47. stav 2. tačka 4. KZ RS u vezi člana 19. i 24. KZ SRJ izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod III tačka 1. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 12-dvanaest godina;

- zbog krivičnog dela ubistva pomaganjem iz člana 47. stav 2. tačka 1. i 4. KZ RS u vezi člana 24. KZ SRJ izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod III tačka 2. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina i zatim ga primenom odredbe o sticaju osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina;

- **ĐĐ**, zbog krivičnog dela neprijavlivanja pripremanja krivičnog dela iz člana 202. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod IV i za to krivično delo ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4-četiri godine u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 28. marta do 13. juna 2003. godine.

Istom presudom na osnovu člana 69. stav 2. u vezi stava 1. KZ SRJ, prema optuženom BB je izrečena mera bezbednosti - oduzimanja predmeta i to: jednog pištolja marke «Bereta» kalibra 7,65 mm, bez fabričkog broja sa prigušivačem, a na osnovu člana 85. stav 1. u vezi sa članom 84. stav 1. i 2. KZ SRJ, optuženi su obavezani da na ime imovinske koristi koju su pribavili izvršenjem krivičnih dela plate novčani iznos i to: optuženi BB 30.000 DM; optuženi EE 30.000 DM; optuženi ŽŽ 20.000 DM; optuženi VV 20.000 DM i optuženi GG 10.000 DM, preračunat u odgovarajuće iznose eura, a u dinarskoj protivvrednosti po zvaničnom kursu Narodne banke Srbije na dan isplate a u korist Budžeta Republike Srbije.

Na osnovu člana 194. u vezi člana 196. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP) optuženi su obavezani na plaćanje troškova krivičnog postupka čiju će visinu sud utvrditi posebnim rešenjem.

Sem toga, prvostepenom presudom je odlučeno da se na osnovu člana 354. tačka 3. ZKP, prema optuženima BB, ŽŽ, EE, VV i GG odbije optužba da su izvršili krivično delo zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS, a odlučeno je da troškovi krivičnog postupka u ovom delu padnu na teret budžetskih sredstava suda.

Vrhovni sud Srbije u Beogradu je presudom Kž. I o.k. 2/06 od 26. maja 2006. godine, uvažanjem žalbi Specijalnog tužioca u odnosu na optuženog EE, branioca optuženog ŽŽ, optuženih VV, ĐĐ i njihovih branilaca i po službenoj dužnosti preinačio navedenu prvostepenu presudu u pogledu pravne ocene dela i odluke o kazni tako što je Vrhovni sud:

- krivičnopravne radnje optuženog AA, za koje je oglašen krivim i to: pod II tačka 1. izreke prvostepene presude pravno kvalifikovao kao krivično delo teško ubistvo u pokušaju i saizvršilaštvu iz člana 114. tačka 5. Krivičnog zakonika (KZ) u vezi člana 30. i 33. KZ za koje mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina, a krivičnopravne radnje pod II tačka 2. izreke prvostepene presude kao krivično delo teško ubistvo u saizvršilaštvu iz člana 114. tačka 1. i 5. KZ u vezi člana 33. KZ za koje mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina i zadržavajući kao pravilno utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od 5-pet godina za krivično delo zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 1. KZ RS za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim osudio ga na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina;

- krivičnopravne radnje za koje su optuženi BB, EE i GG oglašeni krivim pod II tačka 1 izreke prvostepene presude pravno kvalifikovao kao krivično delo teško ubistvo u pokušaju i saizvršilaštvu iz člana 114. tačka 5. KZ u vezi člana 30. i 33. KZ za koje je optuženom BB utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina, optuženom EE kaznu zatvora u trajanju od 13-trinaest godina, optuženog GG za navedeno krivično delo osudio na kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina;

- krivičnopravne radnje za koje su optuženi BB, EE, ŽŽ i VV oglašeni krivim pod II tačka 2. izreke prvostepene presude pravno kvalifikovao kao krivično delo teško ubistvo u saizvršilaštvu iz člana 114. tačka 1. i 5. KZ u vezi člana 33. KZ za koje je optuženom BB utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina, a optuženom EE kaznu zatvora u trajanju od 30-trideset godina i osudio ih i to: optuženog BB na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 28. marta 2003. godine pa nadalje; optuženog EE na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 30-trideset godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 12. aprila 2003. godine pa nadalje i optuženog ŽŽ na kaznu zatvora u trajanju od 30-trideset godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 24. marta 2003. godine pa nadalje;

30. oktobar 2003. godine u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 21. marta 2003. godine pa nadalje,

- krivičnopravne radnje za koje je optuženi DD oglašen krivim pod III tačka 1. izreke prvostepene presude pravno kvalifikovao kao krivično delo teško ubistvo u pomaganju i pokušaju iz člana 114. tačka 5. KZ u vezi člana 30. i 35. KZ za koje mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 12-dvanaest godina, a krivičnopravne radnje opisane pod III tačka 2. izreke prvostepene presude kao krivično delo teško ubistvo pomaganjem iz člana 114. tačka 5. KZ u vezi člana 35. KZ za koje mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina, i primenom odredbe o sticaju ga osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15-petnaest godina;

- krivičnopravne radnje za koje je optuženi ĐĐ oglašen krivim pod tačkom 4. izreke prvostepene presude pravno kvalifikovao kao krivično delo neprijavlivanje pripremanja krivičnog dela iz člana 331. stav 2. u vezi stava 1. KZ za koje ga je osudio na kaznu zatvora u trajanju od 2-dve godine u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 28. marta do 13. juna 2003. godine;

dok su žalba Specijalnog tužioca u odnosu na optužene AA, BB, GG, DD i ĐĐ, kao i žalbe optuženih VV, ĐĐ i njihovih branilaca, žalbe branioca optuženog ŽŽ u nepreinačenom delu i žalbe optuženih BB, GG, DD i njihovih branilaca, branilaca optuženih AA i EE odbijene kao neosnovane i prvostepena presuda u nepreinačenom delu potvrđena.

Protiv drugostepene presude žalbe su blagovremeno izjavili:

- branilac optuženog AA, advokat AB iz svih razloga predviđenih u članu 367. ZKP, sa predlogom da se preinače prvostepena i drugostepena presuda i ovaj optuženi oslobodi od optužbe, ili da se presude nižestepenih sudova ukinu i predmet vrati na ponovno suđenje prvostepenom. U ovoj žalbi je stavljen zahtev da optuženi i branilac budu obavešteni o sednici veća u smislu člana 375. ZKP;

- optuženi BB, lično, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s predlogom da se ožalbene presude ukinu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje i sa zahtevom da ovaj optuženi bude obavešten o sednici veća;

- branioci optuženog BB, avokati AV i AG (zajednička žalba) iz svih razloga predviđenih u članu 367. ZKP, s predlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje i sa zahtevom da optuženi i branioci budu obavešteni o sednici veća u smislu člana 375. ZKP.

Republički javni tužilac podneskom Ktž. br. 1708/06 od 07.08.2006. godine, predložio je da se žalbe branioca optuženog AA, optuženog BB i njegovih branilaca odbiju kao neosnovane i pobijana presuda potvrđi.

Vrhovni sud Srbije, odlučujući u trećem stepenu po žalbama protiv drugostepene presude (član 395. stav 1. tačka 1. i stav 2. ZKP) u sednici veća, koja je održana u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu zamenika Republičkog javnog tužioca Oskara Maka, optuženih AA i BB i njihovih branilaca, ispitaio pobijanu presudu, sve spise ovog predmeta, citirano mišljenje Republičkog javnog tužioca i po oceni žalbenih navoda i predloga, objašnjenja datih u sednici veća, našao:

- da žalbe branioca optuženog AA, optuženog BB i njegovog branioca, a koje se u osnovi svode na ponavljanje navoda žalbi izjavljenih protiv prvostepene presude, nisu osnovane;

- da pobijana presuda kao i postupci koji su joj prethodili ne sadrže povrede odredaba krivičnog postupka niti povrede krivičnog zakona koje u smislu člana 380. ZKP, žalbeni sud ispituje po službenoj dužnosti, a na osnovu pravilne i potpune ocene izvedenih dokaza nižestepeni sudovi su potpuno i pravilno utvrdili činjenično stanje. Na osnovu ovoga pravilno je utvrđeno da se u radnjama optuženih sadrže obeležja krivičnih dela za koje su oglašeni krivim i osuđeni.

Neosnovano se stoga izjavljenim žalbama u korist optuženih AA i BB pobija drugostepena presuda zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka. Na te povrede, a koje su već isticane u žalbama izjavljenim protiv prvostepene presude, ukazuje se u izjavljenim žalbama, a one bi se ogledale u tome:

A) što prema žalbi branioca optuženog AA presude su doneli sudovi koji nisu bili stvarno nadležni čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 6. ZKP, zbog pogrešne primene zakona, s obzirom na vreme izvršenja krivičnog dela tako da se posebne odredbe o postupku za krivična dela organizovanog kriminala iz Glave XXIX – ZKP, u konkretnom slučaju nisu mogle primeniti, zbog čega je došlo i do povrede ljudskih prava i kršenja osnovnog principa zabrane primene retroaktivnosti u primeni zakona, a u vezi čega ni drugostepena presuda ne sadrži valjane razloge; - da se pobijana presuda zasniva na dokazima na kojima se po odredbama Zakonika o krivičnom postupku ne može zasnivati i to na zapisniku o pokazivanju lica mesta i uviđaju istražnog sudije Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Kri. D. br. 43/03 od 27. i 28.03.2003. godine, zapisnik o uviđaju istražnog sudije Višeg suda u Podgorici od 16. i 17.06.2000. godine, izveštaj Kriminalističke tehnike, izveštajima o daktiloskopskoj identifikaciji otisaka papilarnih linija u vezi navedenog zapisnika, «prepoznavanju lica» od strane svedoka SS1, SS2 i SS3, kao i na izjavama okrivljenih EE, ŽŽ i GG, te iskaza svedoka saradnika ZZ, koji dokazi su pribavljeni na način suprotan Zakoniku, tako da su isti morali biti izdvojeni i na njima se ne može zasnivati sudska odluka čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP; da pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama dati su nejasni, pre svega u pogledu motiva kao sastavnom delu osnovnog obeležja krivičnih dela koja se ovom optuženom stavljanju na teret, niti ima razloga o odlučnijoj činjenici da je 05.08.2000. godine Koalicija DOS odlučila da kao protivkandidat SS na predsedničkim izborima u ime ove Koalicije bude dr SS0, a otmica i lišenje života pok. PP je dvadesetak dana posle ove odluke, a dati razlozi o validnosti napred navedenih dokaza su

nejasni, nedovoljni kao i u pogledu ocene svih izvedenih dokaza, posebno ocene protivurečnih dokaza, a narocito nema ocene nedoslednosti kazivanja svedoka saradnika ZZ;

B) što je prema žalbi optuženog BB pobijana presuda zasnovana na dokazima na kojima se ne može zasnivati i to na zapisniku o pokazivanju lica mesta i uviđaju istražnog sudije Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici 27. i 28. marta 2003. godine jer identitet NN osobe na licu mesta nije utvrđeno od strane istražnog sudije, NN osoba je davala odgovore na pitanja prilikom pokazivanja lica mesta, protivzakonito su pribavljeni otisci u vezi krivičnog dela izvršenog na štetu OO, što bi sve ukazivalo na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP; pobijana presuda nema razloga o oceni protivrečnih iskaza pre svega svedoka saradnika ZZ i optuženih ŽŽ i EE u pogledu bitnih činjenica gde su se sreli, da li je oštećeni pao u jamu, ko je gde bio, da li je oštećeni bio vezan ili ne, izgled humke i slično, presuda nema razloga o odlučnoj činjenici koja povreda je prva naneta OO, uopšte se ne ceni kome pripada duskerica, a nekritički su prihvaćeni nalaz i mišljenje veštaka VV1, VV2 i VV3, tako da u vezi ocene ovih nalaza su dati jasni i neprihvatljivi razlozi, što bi sve upućivalo na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, a odbijeni su predlozi da se izvrši rekonstrukcija događaja u Budvi u stanu OO i da se utvrdi njegova krvna grupa, a što bi upućivalo na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 2. ZKP;

V) što je prema zajedničkoj žalbi branilaca optuženog BB, advokta AV i AG učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, jer je branilac optuženog advokat AG u sednici veća pred drugostepenim sudom stavio predlog da se pročita izjava SS koju je on dao u prostorijama Haškog tribunala u vezi oba krivična dela u pitanju, tako što bi se ili otvorio pretres pred drugostepenim sudom ili prvostepena presuda ukinula i tada izveo ovaj dokaz, a u vezi ovog predloga drugostepeni sud ne daje nikakve razloge u svojoj odluci, a izvođenje ovog dokaza je bilo nužno radi utvrđivanja potpunog i pravilnog činjeničnog stanja, a posebno motiva kojim bi se rukovodio SS da izda nalog za fizičku likvidaciju svojih političkih protivnika - PP i OO i s tim u vezi sud nije utvrdio političke prilike u Srbiji, a činjenično stanje utvrđeno u drugostepenoj presudi nije saglasno stanju u spisima jer se u istoj tvrdi da je optuženi EE lišen slobode 12. aprila 2003. godine, da je 03.04.2003. godine bio saslušan u svojstvu osumnjičenog, a istinita činjenica je da je ovaj optuženi lišen slobode 13.03.2003. godine, zbog čega i ocena iskaza ovog optuženog nije jasna i prihvatljiva. I u ovoj žalbi se insistira da se presuda zasniva na dokazima na kojima se ne može zasnivati, čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP, a naime da se presuda zasniva na zapisniku o izjavi na ___, gde lice mesta pokazuje NN lice, istražni sudija nije izvršila identifikaciju ovog lica, što sve dovodi u ozbiljnu sumnju verodostojnost iskaza svedoka saradnika ZZ da je on zaista bio na licu mesta i na uviđaju, s obzirom da lice pod «fantomkom» izjavio da ne želi da bude s njima zbog bezbednosti svoje žene i dece, a ovaj svedok nema dece; kao i na kriminalističko-tehničkim radnjama i dokumentacijom koja se odnosi na krivično delo pokušaj ubistva OO u Budvi koja je sastavljena i pribavljena suprotno zakonu, pa se i na tj dokumentaciji ne može zasnivati presuda, što sve ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP, a pobijana presuda ne sadrži valjane razloge zašto te dokaze prihvata čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, a posebno je izostala ocena obdukcionog nalaza niti se daje odgovor na pitanje, kao odlučne činjenice, zašto se kosti obe šake ruke, prvi vratni pršljen i podjezična kost ne nalaze na licu mesta, tj. nedostaju. Pored iznetog u svim žalbama se potencira da je povređen zakon na štetu optuženih i u pogledu izricanja kazne, jer se izrečene kazne nisu mogle izreći s obzirom na izmene krivičnog zakona i odredbe da se na učinioca mora uvek primeniti najblaži zakon, a pobijana presuda u vezi te činjenice po žalbama nema valjane i jasne razloge.

Po oceni ovog suda ne stoji povreda postupka na koje se na navedeni način ukazuje, a iz sledećih razloga:

- član 368. stav 1. tačka 6. ZKP.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog AA osporava stvarna nadležnost posebnih odeljenja za organizovani kriminal u ovom predmetu. Nesporno je da su odredbe Glave XXIX-A - ZKP kojima se reguliše postupak za krivična dela orgnaizovanog kriminala stupile na snagu 27. decembra 2002. godine, a da je Zakon o rganizaciji nadležnosti državnih organa u suzbijanju organizovanog kriminala stupio na snagu 12.04.2002. godine, dakle, nakon izvršenja krivičnih dela u pitanju. Međutim, pravilno je utvrđenje nižestepeni sudova da je optužnica protiv optuženog AA i drugih stala na pravnu snagu donošenjem rešenja o odbijanju prigovora protiv optužnice od 20. i 22. januara 2004. godine, dakle, nakon donošenja tog zakona i da je prema odredbama člana 22., člana 12. stav 1. i člana 13. stav 1. navedenog zakona, za postupanje u ovom predmetu stvarno nadležan u prvom stepenu Okružni sud u Beogradu i to njegovu Posebno odeljenje za postupanje u predmetima organizovanog kriminala, a istim zakonom je regulisana i nadležnost višeg suda koji odlučuje po pravnom leku, tako da se žalbeni navodi, koji se svode na ponavljanje ranije iznetih navoda na prvostepenu presudu, ocenjeni kao neosnovani, nalazeći da je drugostepeni sud u svojoj presudi, i to precizno rečeno na strani 10, u vezi ovog žalbenog navoda dao precizne, jasne i valjane razloge koje u svemu prihvata i ovaj sud i na iste upućuje.

Takođe, neosnovano se žalbom branioca optuženog AA insistira na činjenici da su u ovom krivičnom postupku povređena ljudska prava ovog optuženog jer je prekršena zabrana primene retroaktivnosti u primeni zakona. Ovo sa razloga, jer je drugostepeni sud sa puno analitičnosti, argumentovano na stranama 10 i 11 odgovorom na ove žalbene navode koji se i sada ponavljaju u žalbi na drugostepenu presudu, koje razloge u svemu prihvata i ovaj sud smatrajući da je iste nepotrebno ponavljati. Na ovom mestu nužno je reći da je svim optuženima, pa i optuženom AA suđeno za krivična dela koja su bila predviđena materijalnim krivičnim zakonom i u vreme izvršenja krivičnih dela za koja su optužena, a bila su predviđena i u vreme donošenja i prvostepene i drugostepene presude i u sprovedenom postupku pred nižestepenim sudovima u svemu su ispoštovane sve odredbe Evropske konvencije o ljudskim pravima posebno iz člana 6. koje se odnose o pravu na pravično suđenje, a u žalbi nije navedeno ništa konkretnije u čemu se sastojala povreda ljudskih prava optuženog, osim kao što je rečeno navoda vezanih za retroaktivnu primenu zakona.

- Član 368. stav 1. tačka 10. ZKP.

Optuženi BB, njegov branilac i branilac optuženog AA u svojim žalbama ponavljaju svoje žalbene navode protiv presude prvostepenog suda u kojima osporavaju validnost navedenih dokaza koji su napred navedeni (iskazi optuženog ŽŽ i EE u prekrivičnom postupku u istrazi iskaz optuženog GG u prekrivičnom postupku, zapisnik o uviđaju vezano za pronalaženje leša pokojnog OO i ostala kriminalističko-tehnička dokumentacija u vezi tog uviđaja, kao i zapisnik o uviđanju od strane istražnog sudije Višeg suda u Podgorici u vezi događaja vezan za oštećenog OO kao i ostala prateća kriminalističko-tehnička dokumentacija) insistirajući da se pobijana drugostepena, kao i prvostepena presuda zasnivaju na tim dokazima koji nisu pribavljeni u skladu sa zakonom čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka i citiranog zakonskog propisa.

Suprotno žalbenim navodima ovaj sud nalazi da su prvostepeni i drugostepeni sud u svojim presudama izneli uverljive razloge zbog kojih se zaključuje da se radi o validnim dokazima te da stoga nije učinjena navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

Drugostepeni sud veoma detaljno i sa puno analitičnosti daje razloge zašto smatra da su iskazi optuženog ŽŽ, EE i GG validni i pribavljeni u skladu sa zakonom, na stranama od 12 do 18, a dalje od strane 21 do 26, zašto smatra da su i ostali izvedeni dokazi kao i prepoznavanje optuženih BB, GG i EE od strane svedoka SS1, SS2 i SS3 validni i u skladu sa odredbama Zakonika o krivičnom postupku. Razloge drugostepenog suda u svemu prihvata i ovaj sud i na iste upućuje. Dakle, nepotrebno je iste ponavljati, pa s obzirom na to zaključak je ovog suda da se pobijana presuda ne zasniva na dokazima na kojima se po odredbama Zakonika o krivičnom postupku ne može zasnivati. Suprotno navodima u žalbama, pobijana presuda se zasniva na činjenicama i dokazima izvedenim na glavnom pretresu, pa i odbranama navedenih optuženih u prekrivičnom i istražnom postupku. Nužno je reći da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je cenio sve odbrane optuženih koje su davali u ovom krivičnom postupku, jasno se opredeljujući koje odbrane prihvata, koje ocenjuje kao priznanje, dajući za to valjane razloge, koje Vrhovni sud, kao drugostepeni, rešavajući o žalbama s pravom prihvatio. Inače priznanje ovih optuženih, koje sud prihvata, a koje se žalbama osporava, nije obično priznanje izvršenja krivičnog dela i učestvovanja u istom. To je detaljan opis celog događaja, a preciznost i sveobuhvatnost u opisu činjenica koje su optuženi izneli upućuju na zaključak da iste može izneti samo lice koje je delo izvršilo ili učestvovalo u izvršenju istog, tako da se žalbenim navodima po oceni ovog suda ne dovodi u sumnju istinitost i zakonitost ovih iskaza, kako to pravilno nalaze i nižestepeni sudovi.

Sve navode iz žalbe branioca optuženog BB da postoje izvesne nejasnoće u vezi vremena i datuma lišenja slobode optuženog EE. Naime, u spisima predmeta se nalazi rešenje iz koga se utvrđuje da je ovaj optuženi lišen slobode 13.03.2003. godine, ali ta činjenica po oceni ovog suda ne dira u verodostojnost njegovog iskaza koji je on dao u prethodnom postupku i u istrazi, a koji je saglasan sa iskazom optuženog ŽŽ i svedoka saradnika ZZ, u bitnim činjenicama, pa otuda ukazivanje na nelogičnost iz drugostepene presude sa strane 13, nema karakter istaknute bitne povrede odredaba krivičnog postupka kako se to žalbom ovog branioca insistira, i po oceni ovog suda predstavljaju izvesnu nepreciznost iz drugostepene presude, a koja kao što je rečeno ne dira u verodostojnost i validnost iskaza optuženog EE, koji se žalbom neosnovano osporava.

- Član 368. stav 1. tačka 11. ZKP.

Vrhovni sud, nalazi, suprotno tvrdnjama iznetim u izjavljenim žalbama u korist optuženih AA i BB da je izreka pobijane presude jasna i u skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem. Presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje kako su optuženi izvršili predmetna krivična dela, koje su sve radnje preduzeli radi izvršenja istih i izvedenih i neprotivrečnih razloga se vidi koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice u izvršenju krivičnih dela i kako su nižestepeni sudovi cenili izvedene dokaze i ta utvrđenja nisu suprotna sadržini dokaza na kojima se zasnivaju.

Stoga se u žalbama branilaca optuženih AA i BB, neosnovano ističe suprotno, pre svega u pogledu odlučne činjenice, da nižestepeni sudovi nisu utvrdili motive izvršenja krivičnih dela i o tome pobijana presuda ne sadrži valjane razloge. Suprotno žalbenim navodima prvostepeni sud je pravilno na strani 165 obrazloženja utvrdio, a što prihvata i drugostepeni sud u svojoj odluci na 39 strani obrazloženja, da je SS izdao nalog za uistovremeno oštećenih kao političkih protivnika, a što je utvrđeno iz iskaza osumnjičenog DD u prekrivičnom postupku, optuženog GG u prekrivičnom postupku, optuženog ŽŽ u prekrivičnom i istražnom postupku, te iskaza svedoka saradnika ZZ, a koje iskaze potkrepljuju iskazi svedoka OO, SS4 i SS5. Stoga i po oceni ovog suda pravilna je odluka nižestepenih sudova o odbijanju predloga, koji se sada u žalbama ponavlja, da se obavi veštačenje putem eksperata i političkih analitičara i tako u pogledu te činjenice pravilno utvrdi činjenično stanje, o čemu su dati valjani razlozi koje prihvata i ovaj sud i na iste upućuje.

Takođe, neosnovano se žalbom branioca optuženog BB insistira na učinjenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka iz citiračnog zakonskog propisa time što se tvrdi da drugostepeni sud u svojoj presudi nije dao razloge i nije se osvrnuo na predlog koji je dat u sednici veća od strane branioca AG da se saslušaju, odnosno pročita iskaz SS. Ovo stoga, jer je navedeni predlog dat u sednici veća u cilju dopune dokaznog postupka, van roka za žalbu, pa kako Vrhovni sud kao drugostepeni nije odlučio da se održi glavni pretres pred tim sudom kako bi se izveo taj dokaz, a ni prvostepena presuda nije ukinuta, to i nije postojala obaveza da se obrazlaže zašto taj predlog nije usvojen imajući u vidu napred navedeno da je dat van roka za žalbu. S druge strane, po mišljenju ovog suda, nižestepeni sudovi nisu bili dužni izvesti sve dokaze koje predlaže stranka u postupku, već samo one za koje ocene da su od značaja za potpuno i pravilno utvrđenje onih činjenica koje imaju karakter odlučnih činjenica. Pri svemu tome, svakako je značajno reći, da odluka suda o odbijanju predloga za izvođenje nekog dokaza može predstavljati osnov za žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne zbog povrede

odredaba krivičnog postupka, ili povrede prava optuženog na odbranu. Ovo zbog toga, jer nijedna odredba ZKP, pa ni ona iz člana 17. ZKP, koja sadrži načelo materijalne istine pri utvrđivanju činjenica ne obavezuje sud da izvede svaki predloženi ili određeni dokaz, kao što nedostatak predloga ne oslobađa sud dužnosti da izvede potrebne dokaze. Zato eventualna greška u proceni da li će izvesti neki dokaz pre svega osnov za žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kao i osporavanje zaključaka u vezi ocene izvedenih dokaza.

Stoga su i žalbeni navodi optuženog BB, u sklopu napred rečenog, o odbijanju predloga za rekonstrukciju događaja u stanu OO ocenjeni kao neosnovani, a suprotno tvrdnjama iz ove žalbe nižestepeni sudovi su dali jasan i nedvosmislen odgovor na osnovu iskaza oštećenog OO i nalaz i mišljenje veštaka dr VV4 o redosledu i lokaciji zadobijenih povreda, između kojih dokaza i po oceni ovoga suda nema nikakvih protivurečnosti, pa žalbom se samo iznosi sopstvena analiza ovih dokaza i sopstveno zaključivanje bez uporišta u spisima.

Prema tome, postupajući na opisani način nižestepeni sudovi nisu učinili bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz citiranih zakonskih propisa kako se to neosnovano žalbama izjavljenim u korist optuženih AA i BB insistira.

Osporavajući ocenu drugostepenog suda da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, u žalbama optuženog BB i njegovog branioca i branioca optuženog AA se ističe, dosledno tezi zastupanoj u toku trajanja ovog krivičnog postupka, odbrana i sada u žalbama tvrdi i ponavlja da optuženi nisu izvršili ova krivična dela, da je to pogrešno utvrđeno prihvatanjem nezakonitih dokaza na kojima se presuda po odredbama Zakonika o krivičnom postupku ne može zasnivati, i uopšte pogrešnom ocenom izvedenih dokaza.

Ovo je neosnovano, jer su nižestepeni sudovi sve važne i odlučne činjenice u ovoj krivičnopravnoj stvari pravilno i potpuno utvrdili. Ova ocena vredi i za objektivne i za subjektivne činjenice i okolnosti. Te činjenice nižestepeni sudovi su utvrdili ne samo na osnovu odbrana svih optuženih u ovom krivičnom predmetu, već i na osnovu niza drugih dokaza koji su uzeti u ocenu i pravilno ocenjeni, a u obrazloženju presuda izneti za stavove i ocene, iscrpni, pravilni, pa prema tome i za ovaj sud prihvatljivi razlozi. Nepotrebno je na sve te dokaze i činjenice ovde ponovo ukazivati, zbog čega ćemo skrenuti pažnju samo na one koje smatramo najupadljivijim:

- očigledno je da između žalbi i pobijane presude nema spora da su se krivičnopravni događaji odigrali na štetu sada pok. PP i oštećenog OO, tj., da je pok. PP otet i lišen života, a da je na oštećenog OO pucano i time pokušano da isti bude lišen života. Na ovom mestu nužno je reći da se u izjavljenim žalbama neosnovano ponavlja i insistira na tezi o tzv., «sekundarnoj grobnici», jer su i po oceni ovog suda nižestepeni sudovi tu činjenicu pravilno i potpuno utvrdili. Pre svega na osnovu priznanja optuženih ŽŽ i EE, iskaza svedoka saradnika ZZ, zapisnik o obdukciji, nalaz i mišljenje sudsko-medicinsko balističkih veštaka, zapisnik o uviđaju iskaza svedoka SS4. Iz ovih dokaza nižestepeni sudovi su pravilno utvrdili da je oštećeni PP ubijen ispaljivanjem dva hica iz pištolja u potiljak i zakopan na mestu gde je pronađen 27.03.2003. godine, tako da pomenuta teza, kao i navodi iz žalbe optuženog BB da nije pravilno i potpuno utvrđen način lišenja života oštećenog PP od strane ovog suda ocenjeni kao apsolutno neosnovani i neutemeljeni stanju u spisima, već se samo daje sopstvena ocena istih dokaza koja je različita od ocene nižestepenih sudova, a koju ocenu u svemu prihvata i ovaj sud, nalazeći da se žalbenim navodima ne dovodi u sumnju. Ovo stoga, jer su u pobijanoj presudi u vezi te činjenice na stranama 38 i 39 dati jasni i argumentovani neprotivrečni razlozi;

- osnovni spor između žalbi i pobijane presude je u pogledu činjenice ko je izvršilac radnji krivičnih dela izvršenih na štetu pok. PP i oštećenog OO. Međutim, po oceni ovog suda nižestepeni sudovi su na apsolutno nesumnjiv način odgovorili na ovo pitanje utvrđujući u prvostepenoj presudi, a što prihvata i drugostepeni sud, da su ova krivična dela upravo izvršili optuženi, u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod stavom II tačke 1. i 2. dajući za to valjane razloge koje prihvata i ovaj sud.

Naime, pravilno prvostepeni sud, a što prihvata i drugostepeni, na osnovu priznanja optuženih ŽŽ i EE, te iskaza svedoka saradnika ZZ utvrđuje da su krivično delo na štetu PP izvršili optuženi AA, BB, EE, na način opisan u stavu II tačka 2. Ovo nisu jedini dokazi da su ovi optuženi izvršili krivično delo u pitanju, mada mogu biti dovoljni, naravno kad nema drugih dokaza, jer iskaze optuženih ŽŽ i EE i svedoka saradnika ZZ, u bitnom poktrepljuje zapisnik o obdukciji, nalaz i mišljenje sudsko-medicinsko-balističkih veštaka, zapisnik o uviđaju i iskazi svedoka SS4 i drugi dokazi pobrojani u presudama nižestepenih sudova. Priznanje optuženih ŽŽ i EE, kao i iskaz svedoka saradnika ZZ, su u bitnom saglasni u pogledu svih bitnih elemenata krivičnog dela u pitanju. Oni iznose činjenice koje se odnose ne samo na radnje koje su oni izvršili, već se iz njihovih iskaza utvrđuju i radnje optuženog AA, tako da su neosnovani žalbeni navodi da taj optuženi ne može biti saizvršilac. Ovo iz razloga jer iz utvrđenih radnji optuženog AA do očiglednosti je jasno da je on zajedno sa drugim saoptuženima ostvario zajedničku odluku u cilju lišenja života pok. PP i svojim radnjama sa umišljajem u bitnom doprineo izvršenju konkretnog krivičnog dela, tako da je i po oceni ovog suda bez značaja činjenica što optuženi AA u vreme izvršenja krivičnog dela nije bio na licu mesta i neposredno učestvovao u izvršenju lišenja života oštećenog PP. Izmenama Krivičnog zakona ranija odredba člana 26. KZ SRJ nije dekriminisana, već je ona kao poseban oblik saučesništva ugrađena u saizvršilaštvo, kako to pravilno nalazi drugostepeni sud na strani 45 obrazloženja svoje presude.

Dalje, pravilno prvostepeni sud, a što prihvata drugostepeni sud, ne samo na osnovu priznanja optuženog GG, već i na osnovu izveštaja o daktiloskopskoj identifikaciji otisaka papilarnih linija MUP-a Republike Crne Gore od 06.05.2003. godine, utvrđuje da su optuženi BB, EE, GG i AA, izvršili krivično-pravne radnje na štetu oštećenog OO opisane u izreci pravostepene presude pod II tačka 1. Iz navedenog izveštaja nesumnjivo se utvrđuje da su u stanu u Budvi pronađeni otisci papilarnih linija koje pripadaju optuženima GG, EE i BB, što iste na nesumnjiv način povezuje sa mestom izvršenja i koji dokaz u sklopu sa priznanjem optuženog GG i drugim brojnim dokazima navedenim u pobijanoj presudi čine jednu apsolutnu logičnu i uverljivu celinu i upućuju na jedini moćni zaključak da su optuženi BB, EE, GG i AA, izvršili krivičnopravne radnje na štetu oštećenog OO na način

opisan u izreci prvostepene presude u stavu II tačka 1. Iz ovih dokaza nesumnjivo se utvrđuje koje su sve pojedinačne radnje ovi optuženi izvršili u cilju realizacije zajedničkog cilja - lišenje života oštećenog OO, a to što do ostvarenja tog cilja nije došlo je samo sticaj okolnosti koje su van svesti i volje ovih optuženih.

Imajući u vidu i druge brojne dokaze, ne samo napred navedene, a koje su taksativno nabrojani i cenjeni od strane nižestepenih sudova, na valjan način i u vezi čega su dati jasni i neprotivrečni razlozi, ne stoje tvrdnje iznete u žalbama izjavljenim u korist optuženih AA i BB, da je njihovo učešće u izvršenju ovih krivičnopravnih radnji pogrešno utvrđeno. Ovo tim pre što se žalbama i ne ističu takve činjenice i dokazi koji nisu bili predmet razmatranja u postupku pred nižestepenim sudom, a koji bi mogli utvrđene činjenice dovesti u sumnju, već se samo iznosi sopstvena ocena istih činjenica i okolnosti koje su nižestepeni sudovi imali u vidu i po nalaženju ovog suda pravilno ocenili i za svoje zaključke dali jasne, logične i za ovaj sud u svemu prihvatljive razloge, pa u takvoj situaciji neosnovano se pobija drugostepena presuda po osnovu člana 367. tačka 3. ZKP.

Prema tome, prvostepeni sud je pravilno utvrdio sve odlučne činjenice, kako one koje čine obeležja krivičnih dela u pitanju, tako i činjenice koje se tiču subjektivnog odnosa optuženih prema učinjenim delima, i kvalifikacijom kao u izreci presude pravilno primenio krivični zakon koji je važio u to vreme. Međutim, kako je u međuvremenu od donošenja prvostepene do donošenja drugostepene presude izmenjen krivični zakon, pravilno je drugostepeni sud po službenoj dužnosti u smislu člana 380. stav 1. tačka 2. ZKP, nalazeći da je povređen zakon na štetu optuženih AA i BB i drugih, radnje ovih optuženih pravno kvalifikovao na način utvrđen izrekom ove presude (Kž. I. o.k. 2/06 od 26. maja 2006. godine) imajući u vidu primenu blažeg krivičnog zakona u smislu člana 52. stav 2. Krivičnog zakonika.

Vrhovni sud, kao sud trećeg stepena, u svemu prihvata iscrpne i veoma ubedljive razloge drugostepenog suda u ovom pogledu i ocenjuje da su žalbeni navodi optuženog BB i njegovog branioca i branioca optuženog AA, ukoliko se odnose na činjenično stanje i pravnu ocenu dela, potpuno neosnovani.

Ovaj sud nalazi da je pobijanom presudom, po pravinoj primeni krivičnog zakona preinačena prvostepena presuda u pogledu pravne ocene dela i odluke o kaznama po službenoj dužnosti, odlučivši kao u izreci te presude.

Naime, prema članu 4. stav 1. KZ SRJ, na učinioca krivičnog dela primenjuje se zakon koji je važio u vreme izvršenja krivičnog dela, a prema stavu 2. istog člana, ako je posle izvršenja krivičnog dela izmenjen zakon, jednom ili više puta, primeniće se zakon koji je blaži za učinioca. Posle donošenja prvostepene presude stupio je na snagu Zakon o izmenama i dopunama Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije («Sl. list SRJ», br. 61 od 09.11.2001. godine) kojim je u članu 1. propisano da se briše tačka 1. člana 34. KZ SRJ, kojom je bilo određeno da se smrtna kazna može izreći kada je propisana zakonom republike, a članom 3. je propisano da zatvor ne može biti kraći od trideset dana ni duži od petnaest godina. Stav 2. istog člana izmenjen je i tada glasio: «za najteža krivična dela ili najteže oblike teških krivičnih dela može se propisati kazna zatvora od četrdeset godina. Ova kazna može se propisati samo uz kaznu zatvora od petnaest godina i ne može se izreći licu koje u vreme izvršenja krivičnog dela nije navršilo 21 godinu života».

Zakonom o izmenama i dopunama Krivičnog zakona Republike Srbije («Sl. glasnik RS» br. 10 od 01.03.2002. godine), brisan je član 2-a. KZ RS, pa se za ona krivična dela za koja je bila propisana smrtna kazna sama umesto ove kazne može izreći kazna zatvora od četrdeset godina, tako da član 47. stav 2. određuje da će se učinilac kazniti: «zatvorom najmanje deset godina ili zatvorom od četrdeset godina», što dalje znači da je u Krivičnom zakonu Republike Srbije smrtna kazna bila propisana i u periodu od 09.11.2001. godine do 01.03.2002. godine, kada je navedenim izmenama definitivno ukinuta i zamenjena kaznom zatvora u trajanju od četrdeset godina.

Iz izloženog dalje sledi da se nakon izmena saveznog i republičkog krivičnog zakonodavstva učiniocu više ne može izreći smrtna kazna i kazna zatvora u trajanju od dvadeset godina, već se na učinioce ima primeniti blaži zakon, tako da se umesto smrtne kazne može izreći kazna zatvora u trajanju od četrdeset godina, a umesto kazne zatvora od dvadeset godina kazna zatvora u trajanju od petnaest godina, kako je to pravilno učinio i pravostepeni sud.

Međutim, imajući u vidu da je nakon donošenja prvostepene presude izmenjen krivični zakon donošenjem Krivičnog zakonika - «Sl. glasnik RS» br. 85 od 06.10.2005. godine i broj 88 od 04.10.2005. godine, a koji se primenjuje od 01.01.2006. godine, kojim je za krivična dela u pitanju sada članom 114. - teško ubistvo predviđena kazna zatvora u trajanju od deset godina ili zatvor od trideset do četrdeset godina, pravilno je drugostepeni sud svojom presudom izmenio u pogledu pravne ocene dela i odluke o kazni prvostepenu presudu, jer je do očiglednosti jasno da je novi zakon - Krivični zakonik blaži jer u odnosu na raniji predviđa i mogućnost izricanja kazne zatvora u trajanju od trideset do četrdeset godina.

Na ovom mestu nužno je reći i da donošenjem novog Krivičnog zakonika nije dekriminalizovana delatnost krivična odgovornost i kažnjivost organizatora zločinačkih udruženja iz člana 26. KZ SRJ, jer su po mišljenju ovog suda te radnje inkorporirane u saizvršilaštvu iz člana 33. KZ. Naime, ako je prvostepeni sud utvrdio, a jeste utvrdio, i to prihvatio drugostepeni sud, da je optuženi AA izvršio radnje utvrđene izrekom prvostepene presude u stavu II tačka 2. onda je i po mišljenju ovog suda bez značaja što on nije neposredno učestvovao u radnjama izvršenja. Naime, saizvršilaštvo može postojati ne samo kad svaki od saizvršilaca preduzima radnju izvršenja krivičnog dela, već i onda kada neki od saizvršilaca i ne preduzima radnju koja po zakonu predstavlja radnju izvršenja odnosnog krivičnog dela, već prilikom izvršenja krivičnog dela preduzima druge radnje koje omogućuju i doprinose izvršenju tog dela kao što su radnje ovog optuženog u konkretnom slučaju. Očigledno je da je kod optuženog AA postojala svest i volja da krivično delo izvrši zajednički, i nesumnjivo je utvrđeno da je svaki od optuženih i hteo krivična dela kao zajednička, pa prema tome i kao svoje, tako da preduzete radnje i saizvršio

koji i ne preduzimaju neposrednu radnju, čine prirodnu i logičnu celinu sa radnjama saizvršilaca koji preduzimaju zaknom određenu radnju krivičnih dela u pitanju. Očigledno je da utvrđene radnje optuženog AA iz izreke prvostepene presude u stavu II tačka 1. i 2. zajedno sa drugim radnjama saizvršilaca sa umišljajem bitno doprinose konačnom izvršenju krivičnog dela u pitanju.

Uostalom, kada je reč i o tome, pobijana presuda sadrži neophodnu i valjanu pravnu argumentaciju, koja se, samo drukčijom ocenom istih činjenica i okolnosti, pretežno proizvoljnom ni u sumnju ne može dovesti, a žalbama se samo neosnovano insistira i pledira na činjenici da je povređen zakon na štetu ovih optuženih time što su im izrečene kazne zatvora u trajanju od po 40-četrdeset godina.

Dakle, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da je kazna zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina kao kasnije propisana izmenama krivičnog zakona blaža u odnosu na kaznu koja je postojala u vreme izvršenja krivičnih dela (smrtna kazna). Pri tome je ovo veće imalo u vidu sve pravilno utvrđene okolnosti od značaja za kaznu od strane prvostepenog suda, pa je ocenio da izrečene kazne zatvora u trajanju od po 40-četrdeset godina optuženima AA i BB su adekvatne težini izvršenih krivičnih dela, stepenu krivice optuženih, nužna i neophodna mera da se prema optuženima postigne svrha kažnjavanja predviđena u članu 4. stav 2. Krivičnog zakonika.

Odluka o meri bezbednosti, oduzimanju predmeta, oduzimanju imovinske koristi i o troškovima krivičnog postupka je pravilna iz razloga navednih u drugostepenoj presudi, koje u svemu prihvata i ovaj sud, tako da se žalbenim navodima ne dovodi u sumnju.

Kako s obzirom na sve napred izneto, nisu osnovani žalbeni navodi kojima se drugostepena presuda pobija, Vrhovni sud je, kao sud trećeg stepena na osnovu člana 388. ZKP, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Zoran Popović, s.r. Milena Inić-Drecun, s.r.

za Goran Čavlina

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sđ